

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput V. Profundâ suâ demissione animi, alias à Deo specialissimas
obtinet gratias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

accessit, imposuitq; ori meo illam hostiam. Licet verò agnoscerem præsentem Dominum, non vidi tamen ipsum totum in specie corporea, sed solos unius manus digitos. Mea anima summam sensit dulcedi-

nem, atq; dum quasi deliquium passa considerem in brachia Angelorum, confopita ibi fui somno spirituali, & postea ad me reversa, me reperi in meo cubicello. Benedictus sit Deus in æternum, Amen, Amen.

CAPUT V.

Profundâ suâ demissione animi, alias à DEO specialissimas obtinet gratias.

SI gratiæ, quas hæc Virgo suâ humilitate, à liberalissima magni DEI nostri & Domini manu est consecuta, ut hæcenus vidimus, fuerunt singulares, illa, quam nobis nunc referet, tam raras continet circumstantias agnitionis sui ipsius, quâ se reputabat vilissimam; unâq; teneritudinis & familiaritatis, quâ Deus cum ipsa agebat, ut exiguo meo iudicio censeri possit quàm singularissima. Non alie verò anime, quàm illa, quæ intimè penetrant, quantus sit amor Dei, qui illarum causâ factus homo, & in stabulo natus, flagellatus, atque in cruce mortuus, perpetuò in Divinissimo Altaris Sacramento impiorum Catholicorum est expositus sacrilegijs, & hæreticorum injurijs, ut cor devotum ex immensis gratia ipsius proficiat thesauris, ejusdemque charitas Justitiæ arctius uniat, quibus idem Dominus, in sacris literis, se unice delectari fatetur, quòsq; tanquam oculorum suorum æstimat pupillas: illa, inquam, sola anima, qua hæc veritates profunde meditantur, quas firmiter credere tenemur, & pro quibus asserendis perlibenter vitæ faceremus jacturam, omni hic deposito dubio fidem adhibebunt ipsi, qua legent; quin imò corroborabuntur in credenda infinita tam boni Dei benignitate. Ita porò hæc Virgo scribit suo Confessario.

Non pridem immerita eram cognitioni meæ imbecillitatis & miserix, amarè dolens de meis peccatis ac defectibus, quia multos à me eo die commissos existimabam. Multa magno Deo & Domino nostro dicebam, ad quæ me vehementia mei

affectus impellebat: atq; interea jam semiabtorpta, ac tota ardens, identidem agebam: Mi DEUS & mi Domine, habeo & calculos quosdam, ego quosdam calculos habeo. Mea intentio, quia profunde inhærebam pernoscendis meis delictis, erat, ut cum Divino hoc Judge componerem calculos rationum meæ animæ, postularer ipsius misericordiam & veniam; utq; hæc rationes ita dispungerentur, sicut Deus vellet. Tunc mihi Divina Majestas quàm amantissimè dixit: Itane, anima? habes calculos? Quid igitur modò petis? age, expone illos: libentissimè ipsi, in tua gratiam, meam impertiar benedictionem, pro tuo solatio, & multorum comodo, quibus eos distribues. Ego animadvertens, nāgnū hunc Dominum, eum in modum, quo Pater animi relaxandi gratiæ agere consuevit cum parvula filia, ut me velut abstraheret à meis desiderijs, simulare, quasi non perciperet, quid vellem, & loqui æquivocè, notabile illi dedi responsum: Non sunt, mi Domine & mi Deus, non sunt calculi precatorij, de quibus mihi est sermo: ne quidem mihi in mentem venit, ut aliquid tale peterem: sed volo, ut fiat in omnibus rebus tua voluntas. Calculi, de quibus loquor, sunt rationum, quas tecum inire desidero, ut satisfaciam pro meis culpis ac peccatis, & naturalibus defectibus, à me coram Divina Tua Majestate commissis, quò his calculis computatis nihil superfit, quod à me ultra exigas, & ego debitas exolvendo penas, tuâ fruam amicitia. Hi sunt, mi Deus, calculi rationum,

* Ambigua vox Hispanica *cuentas*, quæ Hispanis significat rationes, seu dati & accepti computationem, prætereaque corollas precatorias, non potest cum ea gratia latine exponi, quæ inest phrasî Hispanicæ. Explicata est tamen amphibologia per vocem *calculos*, cùm aptior non occurreret.

quas toto meæ animæ affectu, prostrata coram tuo Divino conspectu, tecum initura adsum. Audivit Dominus quæ dicebam, & cum eadem amabilissima suavitate ac prius (semper tamen hæc affabiilitas admixtam habet gravissimam majestatem, quæ pariter movet ad reverentiam, & ingenerat amorem: Perpetuò enim, quò Deus se in hujusmodi occasionibus magis exhibet suavem ac blandum, ut gratificetur animæ, eò majorem, inter tenerrimos affectus, excitat sui venerationem) mihi dixit: Bene loqueris, Anima, bene loqueris: nihilominus vide, an non habeas calculos aliquos precatorios, quia, sicut dixi, beneficiam tibi, impertiendo illis meam benedictionem, conferamque ipsi multas gratias & indulgentias; & erunt alexipharmacum contra quodvis spirituale venenum, etiãque naturale, si expediet, cuique devotè tales globulos precatorios, cruces, aut numismata, aliãque pietatis instrumenta, exosculanti. Hoc Divina Majestas dixit, ipsoque factò præstitit, benedicens quædam ex ijs, quæ mihi recentè data fuerant. Magnum inde cæpi solatium, & cum ingenti affectu dixi Domino: Mi Deus, quid verò debebunt dicere, qui ista exosculabuntur? Et, non expectato ipsius responso, celerrimè subjunxi: Dicent, mi Domine: Benedicte sit magni DEI nostri & Domini bonitas. Postquam id protuleram, summè erubui, agnosceris, ea verba processisse ex proprio meo spiritu, non expectato Dei responso. Tum Divina Majestas, ac si id non curaret, mihi respondit: Bene est, Anima, gavisus fui, quòd agnoveris loquentè tuum spiritum, quando ego te alloquebar. Ne te tuum istud dictum affligat: contigit enim tibi, quod solet puerulo, qui alloquente ipsam Patre, more suo, antequam Parens cesseret loqui, profert rem aliquã leviculam, ætati suæ consonam & affectui, id quod Parentem delectat, movetq; ad risum, ut dicat: Fiat omninò filii, sicut vis ac dicis. His suavissimis Domini verbis fui rursus pacata, & acquievi.

Profecuta sum affectus meæ orationis, animadvertens mihi semper adesse & assi-

stere Divinam Majestatem, quæ mihi interdum dicebat: Quid agis Anima? considera, an aliquid velis: nam oportet me tibi quidpiam istâ nocte donare. Ego id bene audiebam, & conabar me abstrahe- re, ne attenderem ad hos favores, adhæ- tendo eidem Domino viâ consuetâ meo- rum affectu. Ita transegi amplius quàm horam, conquerens meo Domino, quòd me tot agnoscerem ream peccatorum ac defectuum; rogabam illum, ut, quando- quidem anima mea esset infirma, faucia, & leprosa, ipsam curaret, ac sanaret. Ad- didi, etiam paupericulum corpus ægrotare, & affligi in lecto, ab annis viginti quinque, quibus non vidit lumen solis, aut aliud, quo dolores possent leniri: me tamen ex hac misericordia summum capere solatiũ, viderique mihi parum, quidquid paterer. Post elapsam hanc horam, & quod ultra excurrit temporis, impensũ his, quæ nunc retuli, dixit mihi Divina Majestas: Verè, Anima, exhilaravisti me eo, quod in hoc posteriore tui exercitij puncto asseruisti: confessa enim es veritatem, loquens de diuturno tui corporis martyrio. Quapro- pter noli mirari, neque tibi videatur inso- lens, quòd tibi usitatas meas gratias exhibeam: æquum siquidem est, ut eas illi præstem, quam (sicut ipsa, me inspirante, dixisti) detineo in statu Crucis, atque tam diuturnorum, & tot, tamq; gravium do- lorum, quos quidem ego perspectos habeo, & quasi descriptos in Divina mente mea.

Post hoc, ut impleretur, quod Domi- nus dixerat, daturum se mihi videlicet ali- quid eâ nocte, intuitus meum Angelum Custodem, & reliquos Sanctos Angelos meos contubernales, significavit ipsis suam Divinam voluntatem, quæ erat, ut me ele- varent, & prosternerent coram ejus Divi- no conspectu. Jussit me deinde Dominus erigi, & provolutæ mihi in genua dixit: Anima exportige tuas manus ad thesau- rum, quem tibi dare volo. Quo audito eram tota turbata ac perplexa, tantumq; circumspiciebam, ubi essent illi mei Do- mini Angeli, præsertim meus Custos, ut adverterem, an mihi aliquid suggererent, quod mihi tum esset agendum. Tandem aperui

aperui manus, prout jubebat à Domino, cujus Majestas cepit in illas injicere multos nummos, quasi ex auro conflatos obrizo & fulgurante, quo ipso exornabatur & illustrabatur etiam manus Domini. Injiciebat Dominus quàm plurimos, ut mihi viderentur esse infiniti, plures, quàm angustis meis possent manibus contineri. Videns me adeò Divino illo thesauro didatâ, & ignorans, quò illum ponerem, intuebar Sanctum meum Angelum Custodem, qui mirabili quodam gestu mihi innuit, ut observarem, me esse præcinctam linteo, quod secundum angulos apprehensum attollens, imposui illuc thesaurum, quem cum magno solatio sum amplexata, nihilque præterea considerans celeriter assurrexi, ut discederem. Tum mihi Dominus benignissimè dixit: Expecta, veni huc Anima, quorsum tantopere festinas, nullo dicto ultrà verbo? Flecte hinc rursus genua, & lustra thesaurum, quem geris. Sic feci, denuòque illum perlustrando inveni, esse pretiosis ijs nummis aureis inmixtos multos flores odoris suavissimi, & magni pretij. Indicatum mihi fuit, his significari acceptationem Divinarum inspirationum. Intellecto isto divino mysterio, completens meum thesaurum, sum p[er] illa vehementem extasim: quâ durante ad me accessit meus Angelus Custos, & postquam me discinxit eo linteo, accepitque thesaurum, servavit illum intra seipsum. Quando mihi restituta ad me redij ex raptu, & carui thesauro, obstupui, sui que aliquantum desolata.

Hoc ipso tempore Dominus Majestatis me cepit, quasi me abstrahendo ab ista solitudine, nitidissimè exornare, profertendo interim arcana quædam verba, quæ ego non potui percipere, & pretiosissimæ vesti superimposuit splendidissimam catenam auream, elegantissimum torquem, cingulum, armillas, & annulos digitis, tandemque pretiosam coronam capiti. Cùm me ita viderem ipsâ magni illius DEI ac Domini manu exornatam, non explicaverò verbis eos affectus, qui ex mea processerunt vilitate & nihilo, dum propter lumen, quod habui, profundè me ipsam

agnoscerem. Submergebam me, nihil hæsitans, ac sepeliebam in abyssis meæ miserix. Post hoc Dominus præcepit, ut me prosternerem, deditque mihi suam sanctissimam Benedictionem, ac deinde Angelo meo Custodi, & reliquis ibi præsentibus dixit, ut me sic ornatam deducerent, quò me ducere jussi fuerant. Accesserunt ad me illi mei Domini Angeli, mèque erexerunt admirantem tantas Dei miserationes. Imposuerunt meis manibus accensum, albo ac aureo distinctum colore, cereum, & comitantibus me his meis Dominis, aliisque multis Angelis, sui, non sine mysterio, ducta per admirabiles vias, quas, opinione meâ, nunquam transiveram. Pervenimus ad gradus immensæ altitudinis, quibus consensu reperimus amplam & quadratam planitiem. Hinc incipiebant infiniti alij gradus, vergentes velut aliorum, & ad locum distinctum ab eo, ad quem præores tendebant, quibus omnibus superans, me reperi coram magno DEO nostro & Domino, in cujus conspectu fui à Dominis meis Angelis prostrata. Postea ad me accessit meus Angelus Custos, elevavit me, & reliquit provolutam in genua, inposito meis manibus linteo, cum suprâ dicto thesauro. Ibi me Divina Majestas edocuit, quid significaret præcedens mysterium, & agnovi, quòd mihi Christus Deus & Homo, Dominus & Redemptor noster, sub ijs figuris, ex mera sua bonitate & misericordia, applicaret thesaurum virtutis sacratissimorum suorum meritorem, & pretiosissimi Sanguinis, nostri causâ profusi. Eodem momento mihi Divina Majestas denuò comunicavit ingens lumen, ut cognoscerem meum nihilum, meamque miseriam, & quidquid habere possum bonum, esse liberalissimum Divinæ manûs donum, gratiosè à Deo collatum, eò quòd sic tam benignus, quàm est. Intelligebam, quantum ob hæc omnia sim magno isti Domino obstricta, quàmque idem mereatur, tantummodo propter semetipsum, & eoli ab omnibus suis creaturis, inique glorificari: nec minor erat meus affectus quàm cognitio.

Dixit mihi tum Dominus: Bene huc veni.

veneris, Anima; salve plurimum. Vehementer mihi places, una cum ornatu & cimelijs, quibus te Divinus Sp̄sus exornavit. Ego, incitante me prædicto affectu, explicans linteū, in quo erat thesaurus, deposui illū ad Divinos ipsius pedes, offerendo eum ipsi, tanquam rem ejusdem propriam. Expoliavi me singulis ornamentis, quæ mihi Dominus dederat, & feci, quod antea: tandemq; obtuli etiam coronam ex capite detractā, cum reliquis, tam efficaci & ardenti affectu, ut, si tota Beatorū, omniumq; Angelorum gloria foret mea, omni me ipoliarem, eamq; ipsi offerrem, donec redigeret ad paupertatē ac nuditatem, ut Deus magis glorificaretur. Postquam exui pretiosas vestes, quibus me Dominus ornaverat, eidemq; illas cum cæteris obtuli, animadverti me adhuc esse indutā tunicā candidā instar nivis, quæ adstringebatur cingulo aureo. Jam erat solutum cingulum, ut illud quoq; offerre meo Domino, quando ipsum audivi peramanter mihi dicentem: Anima, noli deponere cingulū, neq; exue hanc albam vestem: quamvis enim sit à me donata, nihilominus etiam tibi magnū in illam jus competit, eò quòd libero tuo arbitrio responderis meis inspirationibus. Dum tã Divina & sublimia cognoscerem mysteria, junctis manibus elevavi oculos, agens magno huic Domino gratias, & passā sui vehementē mentis excessum. Ex quo ad me reversa, vidi quendam quasi Divinum & supercælestem solem, qui pulcherrimis radijs urentis, & æquē suavis ac fortis ignis, illuminabat ac beatum reddebat illum supernum locum, in quo existit. His irradiata mea anima se totam univit eidem Divino soli, & in ipsum quasi transformavit, intimè quodammodo illum penetrando. Perdidi memet, nec verbis possum explicare (quæ quidem in hac rem minime suppetunt) sed neq; ullo penitus modo ediscere ea, quæ divinissima vidi in Deo, & cognovi in eo Divinæ ipsius caliginis lumine, quo verbo uti consuevi, dum nescio, neq; possum quidquã exponere. Ignoro, quamdiu in hac profundissima unione permanferim. Quando post illam ad me redij, reperi me in meo angello, ita ut nec adver-

terim, neq; intellexerim, quis me eò detulisset. Verū Sanctus meus Angelus Custos, & reliqui mei Domini Angeli mihi dixerunt, me ab ipso Domino Deo, ijs, & alijs Sanctis Angelis illum comitantibus, eò delatam fuisse. Obstupescō, quemadmodum quisq; concipere potest, talia magni hujus Domini DEI nostri opera. Ipse sit millies iterumq; millies benedictus, ob id quod est in semetipso, & ob id quod est erga nos suas miseris creaturas.

In prima hujus visionis parte, ubi à magno DEO nostro & Domino tanquam à tenerissima Patre, hæc sancta Anima tractabatur, ad vivum exprimitur, quod Spiritus Sanctus ait per sapientem: videlicet, Deum non tantum deliciari habitando in animabus puris; sed etiam videri cum ijs ludere, seseque recreare eum in modum, quo amantiissimi Parentes suis prolibus, dum adhuc sunt parvula, se oblectare consueverunt. Interim tamen notanda est summa majestas, quæ DEUS sui conservat observantiam & venerationem, eamque sibi conciliat inter suas teneritudines, id quod ea veritate, qua ipsius inerat spiritui, asserit, etiãq; experiebatur hæc Virgo fortunata.

Ubi ait, pretiosissimis nummis aureis adjunctos fuisse flores, significantes promptitudinem hominis ad respondendum divinis inspirationibus, sublimissimè explicatur, quid in nostris reperitur operibus ascribendum gratiæ, quidve nobis. Gratiã accipimus per pretiosissima merita Christi. Hæc, ut postea dicit, sunt nummi ex auro obrizo: cooperatio nostra est instar florum, longè minas estimabilis, secundum se spectata, quanquam suaviter oleat, magniq; sit pretij.

Abundè jam videtur dictum esse de profundis demissionis animi, cognitionisque sui ipsius radicibus, quas DEUS in hac Anima fixit, permovendo eandem ad tam ferventes affectus, eiq; idcirco tam admiranda exhibendo symbola & figuras. Nihilominus illi Divinæ Majestatis aliquando, absque hujusmodi visionum apparatu, contulit sublimiorem omnibus prædictis notitiã, adeo singularem quoad affectus, ut ipsa fateatur, esse gratiam omnium maximam, quas in ista cognitionis sui materia, à suo Deo fuerit consecuta. Ita verò ait.

Dum his diebus, tempore matutino,

D

verfa-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

verfarer, cum Deo, postquam mea anima, cum Ejus Majestate quædam prorsus magna & arcana pertractavisset, fui in eodem Domino extra me rapta; qui mihi tum contulit altissimam, cui explicandæ nulla sufficit lingua, apprehensionem & cognitionem, ut immensam infinitæ ipsius Essentiæ intelligerem magnitudinem, & meam miseriam, vilitatē, atque ineptitudinem. Vifus est mihi magnus Deus noster & Dominus suâ potentia & sapientiâ efformavisse in mea anima summam comprehensionē suæ magnitudinis & infinitæ Essentiæ, meæque exiguitatis & miseræ, impressâ quodammodo & insculptâ profundissimæ & supremæ parti ipsiusmet animæ, ita ut non posset inde evelli, aut expungi: erat enim quodammodo illi unita per gratiam, & potentem Dei manum. Hæc paucula possum dicere de isto arcano favore, qui talem in me excitavit administrationem & affectum, ut dixerim ad Dominum: O mi DEUS & Domine mi! felicem me reputo, quod attigerim tantam ætatem, & pertulerim, fuerimque per ejus decursum passâ, quæ tu seis: siquidem pro ijs, per tuam bonitatem, obtinui, & sum assecuta à tua misericordia rem usque adeo stupendâ, quam mihi modò dedisti cognoscendam, de tua magnitudine, meâque miseria. Et verò certum est, non fuisse istam gratiâ, quam Deus meæ animæ præstitit, quales sunt consueta gratiæ illuminationis & agnitionis perfectionum ipsius, & infinitæ Essentiæ; sed alterius longè majoris & superioris, ac diverfi gradûs. Sicut, exempli gratiâ, offertur cuiquam in patina pretiosus cibus, quem novit, scitque qualisnam sit; percipit ipsius odorem, tantumque illum delibât, & hîc sistit, non autem comedit: atque ita licet eo aliquantulum oblectetur, non tamen reficitur, cum non perveniat ad ipsius stomachum. Hoc discrimen certâ ratione intercedit inter duos modos, quibus se Deus animæ communicat. Modo solito videtur se Deus præbere animæ gustandum ac videndum; altero & speciali, de quo loquor, se integrè tradit, & cum ea quasi unit, sustentando ipsam. Sive dicamus ita evenire, sicut dum alicui ostenderetur pretiosissimum cimelium eo sine, ut illud

videret, ipsiusque agnosceret valorem, & eo sibi ad aliquod tempus commodato ad usum, absque ejusdem possessione, se oblectaret: aut si illi non tantum dictum cimelium ostenderetur, ut se ejus recrearet aspectu, & ejusdem pretium agnosceret, sed etiam daretur possidendum, cederetque tanquam proprium. Laudetur Deus in æternum. Amen.

Sicut sublimissimus est modus, quo DEUS nunc huic Virgini communicavit cognitionem Divinæ suæ magnitudinis, unâ cum novitiâ humanæ vilitatis: ita quoque tenerimus fuit alius modus, quo illi simili occasione contulit lumen ad eosdem duos effectus, sic nobis ab ipsa descriptus.

Colligefcebat mea anima raris affectibus, quos illi Deus comunicaverat, amoris erga ipsum, & erga proximos. Desiderabam ardentem me in omnibus, & per omnia unire Deo, prout ipse mihi inspirabat, cumque deficerem viribus, ex intimo animo illum invocabam dicens. Quosque, mi Domine me dereliquisti? quousque à me recessisti? Hoc sæpe iterabam, atque tam vehementi ardore illum deprecabar, ut existimem me fuisse disrumpendam, nisi Deus responderet. Exaudivit me pro sua misericordia & infinita bonitate, dixitque mihi Anima, quid habes? quid vis? Ego te non desero, neque à te recedo: dic age, quid velis. Domine mi, ajebam ego, nihil volo præter te; & ecce, Domine, quod volo est, ut te magnâ vi complectar, teque comprehendam, & arcè meis brachijs stringam. Tum Dominus cum magna respondit affabilitate dicendo: Quid loqueris, Anima? an ignoras, me esse magnum, me esse immensum; te verò vermiculum, & nihilum? Quomodo igitur me vis complecti? Omniò, mi Domine, perseverabam ego, vole te complecti, teque inducere intra viscera mea, intra me. Adverte Anima, reposuit Dominus, non poteris id præstare, non me capies. Ita, mi Domine, dixi, ita, poterò. Alitercabar sat diu, & Divina Majestas me circumstans mansuetudine tolerabat: videbat enim ardorem meorum desideriorum, quibus mihi ipse inspirabat, atque tum mihi dicebat. Fiat licet, Anima, experire quid possis.

Et cum id dixisset, datum mihi fuit ingens lumen, cum quo agnovi infinitum ipsius Esse, & immensam ejusdem magnitudinem. Obstupui, & demersa in cognitionem meam miseriam atque exiguitatis, flexisque genibus procumbens humi, manibus junctis, & fronte affixa tetra, dixi: Ah, mi Domine, quam es magnus! Fateor meam miseriam & vilitatem. Atque ita non fui ausa attolere oculos, aut ullum præterea proferre verbum: sed adorabam in silentio immensitatem magni Dei nostri & Domini, ac pudefiebam in pulvere meae vilitatis. Tantum subinde dicebam: Non est jam, Domine, quod ultra hac de re agarur. Tunc me Dominus iussit elevari, & peramanter subjunxit: Eja, Anima, experire tuas vires, & amplectere me. Hac mihi à Domino concessa facultate, tentavi, capique conari, ut caperem quantum possem. Comprehendi quantum patiebatur mea capacitas, & fui ita repleta Deo, ut amplius nequivetim, instar cujuspiam vasis, dum in magno fonte impletur aqua, ut plus capere non valeat. Hac vice fui satiata ac impleta meo Deo, & quievi in illo per fortem ac arctissimam unionem, quæ diu duravit. Eâ cessante me repeti in meo angulo, advertens, etiam dolores meos multum esse mitigatos. Ipse sit benedictus, Amen.

Affectus, de quibus in principio hujus gratie est sermo, oriuntur ex fervore anime existentis in eo gradu, qui à Sanctis Patribus vocatur sobria ebrietas charitatis. De hac multa dicuntur in Canticis. Tunc Anima ita est comparata, ut non tam observet quid dicat, quam indiget quid amet; non expendit impossibilia, siquidem ipsi tantum accidit impossibile, vivere absq; eo, quod desiderat, qua de re nonnihil dicitur in sequentibus capitibus.

Præsentem humilitatis materiam, fundatæ in sui cognitione, quæ hæc Virgo excellebat, concludamus illâ singulari gratiâ, quam ipsi Deus in caelo prestitit, quando pro humili sui pudificatione, & emendatione vitæ optabat videre locum, quem suis peccatis promereri potuisset in inferno. Id evenit anno sexcentesimo vigesimo nono, Die vigesima quinta Junij, describiturq; ab illa his verbis:

Vna Mar. de Ecob. Pars II.

Patiebar meos consuetos dolores tam diuturnæ ægritudinis, atque nihilominus occupabar cognitione meorû defectuum & miseriarum, quando mihi Dominus dixit: Veni, Anima, & respirabis modicum à tuis afflictionibus. Ego, quæ semper in prædicto exercitio libenter vereor, respondi Ejus Majestati: Domine, si me aliquid vis ducere, deduc me ad infernum, vel ad purgatorium, ut videam locum, quem mereor, utque conspectus prænarum, quæ illic perferuntur, me incitet ad emendam ac reformandam meam vitam: quandoquidem tuus amor & beneficia, non obtinent meâ culpâ, quod à me exposcis. Dominus respondit, quasi dissimulante, dixitq;: Bene est, sed veni modò mecum ad celestem patriam. Repetij meam obtestationem secundò, & cum tertio instarem, Divina Majestas adjecit: Nunc Anima, non expedit quod petis; videres enim ibi, unde vehementer affligereris. Post hæc Domini verba, accessit ad me Angelus meus Custos, dixitque mihi determinatè: Eja, Anima, obtempera, & fac quod juberis: atque sine mora apprehendit meos humeros, meq; elevavit, & reliqui mei Domini Angeli me celeriter, & cum modestissima sibi consueta decentia induerunt mysticis vestibus, sicut aliàs, duxeruntq; ad celestem Jerosolymam. Dum eò petveni, & procubui in genua, ille Dominus, qui me vocaverat, dixit: Veni Sponsa Christi, & accipe coronam, quæ tibi est præparata ab æterno. Ego hæc verba audivi cum magna verecundia, quia uti toties aliàs dixi, nunquam sum ausa Deum compellare nomine Sponsi. Verum cum executioni mandaretur, quod Ejus Majestas dixerat, imposuit meo capiti prægrandem auream, multisque pretiosis refulgentem lapidibus coronam. Quando mihi illam superponebat, dixi: Mi Domine, corona non datur, nisi post merita, & ego adhuc dego in vita mortali. Ipse mihi respondit: In mente mea jam sunt decreta omnia, nunc verò tibi ista corona dari potest pro ijs, quæ hæcenus fecisti, & sustinisti. Interea Dominus mandavit meo Angelo Custodi, ut auferret meam coronam,

coronam, ac servaret, quod fecit. Subito fui abrepta, & occupata somno spiritusli, ubi anima placidissimè & tranquillissimè requievit in suo Deo, cognoscens, quæ à Domino edocebatur, ipsidemq; sese oblectans. Hunc in modum constituta, audi vi suavissimam musicam vocum, quæ erat Angelorum concinentium Divinas laudes: quamvis autem illa esset interiori auditui animæ jucundissima, aliunde tamen mihi videbar desiderare, ut cessaret, quia me nonnihil abstraherebat à suavitate, quâ fruebar in contemplatione Divinæ Essentiæ. Ita aliquotusque perseverari, ignoro tamen quamdiu: sed scio, quòd dolens, velle

Deum, ut reducerer ad meum angelum, dixerim magno affectu Eiusdem Majestati: Mi Domine, relinque me hic, ne me restituas exilio. quod aliquoties repetebam. Nihilominus Divina Majestas, consolando me, mandavit, ut reducerer. Obsequentes Sancti Angeli me duxerunt alio modo, seu viâ diversâ ab ea, quâ prius veneramus: quia me sustulerunt ad cœlum elevatam velut lineâ rectâ, deduxerunt verò per ambages & circuitus, donec me reperi in paupere meo cubicello. Benedictus sit DEUS ob suas misericordias.

Amen.

✠: (* * *) :✠

CAPUT VI.

Incipit tractatio de heroico gradu perfectionis, quem hæc Virgo est assecuta.

Quilibet attentè perlegerit hæcenus dicta de profundis, à magno DEO nostro ac Domino factis in anima hujus suæ dilectæ Sponsæ, fundamentis, non mirabitur elegans virtutum ipsius ædificium tam altè assurrexisse, ut cœnseri debeat inter insignissima, quæ non solum præsentis, verum etiam præteriti sæculi, benigna & potens ejusdem Domini dextera, per merita amabilissimi Servatoris nostri, in sua Ecclesia, est architectata. Id satis apertè patet, ex omnium virtutum exercitio, quas nobis rigidissimè examinatas, Venerabilis Pater Ludovicus de Ponte, in prima hujus historia parte, enarrat. Continuata verò ea fuerunt, & creverunt postremis novem annis longæva ipsius, benèque impensa vita; atque pari procedebant passu Divina Majestatis demonstrationes, ex quibus intelligeret gradum perfectionis, in quo illam ex mera sua infinita bonitate constituerat, & ad quem jam inde ab æternitate ipsam prædestinaverat. Anno sexcentesimo vigesimo sexto, in Januario, inter ingentes afflictiones & dolores eam Deus dignatus est sequenti visione, quâ abundè probatur, de quo agimus. Sic inquit Virgo:

Die octavâ hujus mensis mihi serid dixit Dominus: Veni mecum, Anima, &

videbis solennitatè, quæ celebratur. Dicta sum à Domino ad cœlum, ubi ante omnia alia vidi meos parentes, & quatuor avos, quod spectaculum me summo affectu solatio. Vidi quoque nonnullas amicitas, & consanguineos, quos in hac vita novèram, nec non alios mihi ignotos. Omnes erant contentissimi: postremus autem procedebat meus Pater, gestans puellum in brachijs. Taliter obibant illud cœlum, donec pervenirent ad thronum Sanctissimæ Trinitatis, cujus supremæ Majestati & Celsitudini meus Parens egit gratias pro data sibi ea pupula, dedicavitq; illam ejusdem obsequio, supplicans ut ipsam susciperet velut suam. Divina Majestas percepit oblationem, & singularem monstrando complacentiam dedit puellæ suæ benedictionem, dicens: Ego illam mihi ab æterno elegi, volo ipsam esse meam, multique eandem conservabo. Docuit me Divina Majestas, me esse istam puellam. Ipsa sit benedictus.

Qualis verò fuerit gratiosa hæc electio, ad quantam hujus anima felicitatem, ad quam tam cesset gloriam Dei, ostendit illi Divina Majestas vigesimâ Februarij, ejusdem anni, quod ipsa refert his verbis.

Veh-